

Misdaadroman

Moordzomer

Gerard Nanne

 ELLESSY
CRIME

Gerard Nanne
MOORDZOMER

[Uitgeverij De Rode Kamer | Haarlem](#)

Introductie

Een gruwelijke moord. Gewelddadige roofovervallen. Geheimzinnige verdwijningen.

Het zijn deze, ogenschijnlijk los van elkaar staande gebeurtenissen, die West-Friesland een tijdlang in hun greep houden. Voor inspecteur Jillian Blom, rechercheur Paula van Es en oud-inspecteur van politie Frank Benders, wordt het gaandeweg het onderzoek duidelijk: de gebeurtenissen houden verband met elkaar. Maar hoe?

1

Jurriaan Boelen kijkt verstoord op wanneer de stoel naast hem naar achteren wordt geschoven.

‘Is deze plek vrij?’ De vragensteller toont een brede lach.

Verbaasd kijkt Jurriaan om zich heen. Het terras van “d’Oude Waegh” op de Roode Steen in het Hoornse centrum is zonder dat hij daar erg in had volgestroomd. Wat niet verwonderlijk is op deze prachtige zomerse dag. Veel mensen dachten blijkbaar hetzelfde als hij: morgen kan het over zijn.

Jurriaan knikt. ‘Ga gerust zitten’, zegt hij uitnodigend. Om zijn tafelenoot ruimte te bieden pakt hij zijn paperassen van tafel en legt ze op schoot.

Voordat de man gaat zitten, trekt hij zijn wit linnen colbert uit en hangt het over de rug van de stoel naast hem. ‘Warm’, zegt hij alsof hij daarmee zijn actie wil verklaren.

Hij heeft een lage, wat hese stem. Jurriaan schat hem midden twintig. Hij is nonchalant gekleed. Lichtblauwe spijkerbroek. Een smetteloos over de broek gedragen auberginekleurig overhemd. Halfhoge grijsblauwe sportschoenen van het merk Diesel.

Als de man zijn kant op kijkt wendt Jurriaan gegeneerd zijn blik af.

‘Heb ik u afgeleid?’ Hij wijst naar de opengeslagen papieren op Jurriaans schoot.

Jurriaan glimlacht en schudt zijn hoofd. ‘Ik ben geschiedenisleraar’, zegt hij. ‘Ik was bezig het werk van mijn leerlingen na te kijken. Maar dat heeft geen haast.’

Een ober onderbreekt de beginnende conversatie en vraagt de nieuwkomer of hij iets wil gebruiken. ‘Doe mij maar een cola light’, antwoordt hij, waarna Jurriaan nog een spa rood bestelt.

Zodra de ober de bestelling heeft genoteerd, zet de man het onderbroken gesprek voort en vraagt op welke school Jurriaan lesgeeft.

‘Op het Horizon College’, antwoordt hij.

‘Sorry, voor mijn nieuwsgierigheid’, verontschuldigt de ander zich. ‘Mijn naam is trouwens Matthijs. Matthijs van Hout.’

Jurriaan pakt de uitgestoken hand aan en stelt zich eveneens voor. Hij vraagt Matthijs waar hij woont en kijkt verrast op als dat op het Oostereiland blijkt te zijn. ‘Dat lijkt mij fantastisch wonen daar,’ zegt hij enthousiast, ‘Zo bij de haven.’

Matthijs beaamt dat en vraagt Jurriaan of hij soms ook in Hoorn woont.

‘Jammer genoeg niet’, zegt hij bijna verontschuldigend. ‘Ik woon nog in m’n ouderlijk huis, in Andijk.’

‘U woont nog bij uw ouders?’, vraagt Matthijs verwonderd.

‘Bij m’n moeder. M’n vader leeft niet meer.’

‘Sorry, ik...’

‘Nee, dat geeft niet. Jij kon dat niet weten. M’n vader is overigens al meer dan vijfentwintig jaar dood. Ik heb hem nauwelijks gekend.’

Wanneer de ober terugkomt met de bestelling zegt Matthijs beide consumpties voor zijn rekening te nemen. Jurriaan protesteert, maar Matthijs wuift zijn protest weg. Hij vindt dat hij hem dat verschuldigd is. ‘Tenslotte stoorde ik u in uw werkzaamheden’, excuseert hij zich glimlachend. ‘Daar mag wat tegenover staan.’

Jurriaan accepteert het aanbod. Hij vindt Matthijs vriendelijk en beleefd. Misschien van het laatste iets te veel. Omdat hij denkt niet meer toe te komen aan het nakijken van het huiswerk bergt hij intussen de papieren op in zijn tas.

Dan stelt Matthijs hem vragen over zijn werk. Het streelt Jurriaan dat hij zoveel interesse toont. Hij is ook verbaasd over zijn historisch bewustzijn en vraagt hem of hij beroepshalve iets met geschiedenis te maken heeft.

Matthijs schudt zijn hoofd. Hij antwoordt dat hij aankomend architect is. ‘In mijn opleiding werd veel aandacht besteed aan de geschiedenis van de Nederlandse architectuur’, legt hij uit.

Jurriaan kijkt de jongeman bewonderend aan. ‘Architectuur beschouw ik als een kunstvorm die ertoe doet’, zegt hij vol ontzag. ‘Als ik opnieuw zou mogen kiezen, zou ik voor bouwkunde gaan.’

‘Misschien krijgt u die kans in een volgend leven’, merkt Matthijs lachend op.

Jurriaan lacht mee. Hij vindt Matthijs aangenaam gezelschap. Sympathiek. En bovendien aantrekkelijk.

Er volgt een gesprek over de verscheidenheid aan stijlen binnen de Nederlandse architectuur. Matthijs vertelt gepassioneerd over zijn adoratie voor Rietveld, die hij zijn grote voorbeeld noemt. Moeiteloos somt hij al Rietvelds bouwwerken met jaartallen op.

Jurriaan onderbreekt hem als Matthijs beweert dat de Muziekschool in Zeist in 1930 is gebouwd. ‘Dat is 1932’, corrigeert hij.

Matthijs neemt de correctie voor lief. ‘Met een geschiedenisleraar ga ik over jaartallen niet in discussie’, geeft hij zich lachend gewonnen.

Als de ober hen weer passeert, bestelt Jurriaan een glas rode wijn en vraagt aan Matthijs of hij meedoet. Matthijs knikt. Hij stelt voor wat stokbrood en kruidenboter erbij te bestellen. Jurriaan stemt daarmee in.

Het is inmiddels killer geworden. Het terras raakt verlaten. De obers zijn druk bezig

de lege tafeltjes af te ruimen. Op het plein loopt nog een enkele toerist. Een jonge vrouw leunt telefonierend tegen de sokkel van Jan Pieterszoon Coen.

Als de glazen leeg zijn, stelt Jurriaan voor wat te gaan eten. ‘We kunnen hier een kapitaal uitgeven voor een simpele maaltijd,’ zegt hij, ‘maar als je prijs stelt op iets bijzonders beveel ik je van harte de Indische rijsttafel van mijn moeder aan.’

Matthijs aarzelt.

‘Je hoeft je niet bezwaard te voelen’, dringt Jurriaan aan. ‘Ik zou het zeer waarderen als je mijn uitnodiging aanneemt.’

Glimlachend stemt Matthijs uiteindelijk in. ‘Hij pakt zijn mobiele telefoon en zegt: ‘Even Simone, mijn zus, bellen. Ze rekt op me met het eten.’

‘Oh, maar ik wil niet de eetafspraak met je zus in de weg staan’, haast Jurriaan zich te zeggen.

Matthijs heeft Simone echter al aan de lijn en vertelt haar dat hij niet komt omdat hij is uitgenodigd bij een vriend.

Jurriaan voelt dat hij bloost. Hij probeert dit voor zijn tafelgenoot te verbergen door zijn hoofd om te draaien, maar is te laat. Matthijs kijkt hem lachend aan en geeft hem een knipoog. Alsof hij daarmee hun vriendschap wil bevestigen.

*

Teleurgesteld verbreekt Simone de verbinding. Ze vindt het jammer dat haar broer niet komt eten. Ze had zich er zo op verheugd. Het is al weer vier weken geleden dat Matthijs voor het laatst bij haar was. Dat was een dag na haar verjaardag.

‘Wie was dat?’ Bart, Simones man, steekt zijn hoofd om de hoek van de keukendeur. Zijn vragende ogen nemen haar op. ‘Komt Matthijs niet?’ Na tien jaar samen blijkt lichaamstaal voldoende.

‘Matthijs eet bij een vriend’, zegt Simone, terwijl ze de telefoon teruglegt op de keukentafel.

Zonder verder nog een woord te zeggen verdwijnt Bart weer in de tuin. Simone zucht. Ze maakt zich zorgen over haar jongste broer. Twee maanden geleden was hij uit de kast gekomen. Zelf had ze al eerder vermoed dat hij op mannen viel. Ze had geprobeerd daarover met haar ouders te praten. Maar die hadden het weggewuifd. Wilden er niets over horen. Ze had een discussie uitgelokt. Had haar ouders gevraagd hoe ze zouden reageren als zou blijken dat ze gelijk had. Maar ze gingen daar niet op in. “Die jongen mankeert niets”, zei haar vader. Alsof Matthijs een ziekte onder zijn leden had. Het voelde als hoogverraad.

‘Heb je nog een andere afspraak met Matthijs gemaakt?’

Simone schrikt op uit haar gedachten. Ze heeft Bart niet horen terugkomen.

‘We hebben voor volgende week afgesproken’, antwoordt ze.

‘Kon hij niet eerder bellen?’, vraagt hij op verwijtende toon. Zijn opmerking ergert haar. ‘Dat wist hij toch ook niet eerder. Ik kon aan hem horen dat het hem oprecht speet.’

Maar het tegendeel was waar. Matthijs had haar die indruk niet gegeven. Integendeel eigenlijk. Hij had opgewekt geklonken. Ze vermoedt dat de vriend over wie hij sprak iemand is geweest die hij kort daarvoor had ontmoet. Een impulsieve verliefdheid?

Ze kijkt naar Bart. Hij heeft de krant gepakt en leest Simone voor dat de crisis in Europa zich heeft verdiept. Ze mompelt iets afkeurends en loopt naar de keuken om het eten voor te bereiden. De crisis zal haar een zorg zijn. Ze wil haar broer zien. Ze houdt van hem. Zielsveel zelfs.

2

Paula kijkt ongeduldig op haar horloge. Ze staat al tien minuten in de hal van de sportschool op haar vriendin te wachten. José vroeg haar mee naar haar huis te gaan om daar samen nog wat te drinken. Ze had eerst nog geaarzeld. Ze weet nog niet goed of ze een nieuwe relatie wel aankan. Het is nog maar een halfjaar geleden dat ze brak met Marit, haar exgeliefde. Of beter gezegd, dat zij dat met haar deed. Hoewel de scherpste kantjes er nu af zijn, voelt ze nog steeds het gemis. Ze houdt nog altijd van Marit. Maar beseft ook dat het zinloos zou zijn te blijven hangen in de naïeve verwachting dat het weer goed kan komen. Het leven gaat door. Moet door. Ook zonder Marit.

‘Sorry, dat ik je zolang liet wachten.’ José draagt haar sporttas achteloos over haar schouder. Ze kijkt Paula breedlachend aan en geeft haar een hand. Die is warm en voelt goed.

Ze had haar drie weken geleden ontmoet. Vond het gelijk al een leuk type. Vrijgevochten. Beetje brutaal misschien, maar altijd binnen de grenzen.

Op een keer, na de training, kwam ze naast haar aan de bar zitten. Ze knoopte een gesprek met haar aan. Het voelde meteen goed. Er was een klik. José bood een luisterend oor. Was geduldig. Had oprechte belangstelling voor haar werk bij de politie en troostte haar toen de breuk met Marit ter sprake kwam. “Ik heb geleerd in te zien dat wat je hebt meegemaakt je toekomst bepaalt”, zei ze. Ze doelde daarbij op haar eigen ervaringen. Ze had meerdere relaties gehad. Met vrouwen, maar ook met mannen. “Relaties die me vooral hebben geleerd hoe het niet moet”, zei ze. Ze had Paula daarbij met een speciale blik aangekeken en haar glas geheven. De vonk was onmiddellijk overgeslagen.

Terwijl ze richting uitgang lopen, wordt José door een voor Paula onbekende man begroet. Midden twintig, schat ze hem. Knap, lang en slank. José beantwoordt zijn groet met een lach en een knipoog. Spontaniteit en enthousiasme zijn haar handelsmerken.

Eigenschappen die Paula bewondert, maar waarmee ze ook moeite heeft. ‘Wie was dat?’, vraagt ze als de man buiten gehoorafstand is.

José opent de deur van de uitgang. ‘Een klant van me’, zegt ze onderwijl. ‘Waarom wil je dat weten?’

‘Gewoon. Belangstelling.’

‘Hij is binnenhuisarchitect. Ik verzorg zijn administratie. Het is een aardige vent, maar je hoeft niet jaloers te zijn. Ik val niet meer op mannen.’ Ze geeft Paula een

snelle kus op haar wang, ontgrendelt haar auto en vraagt of ze achter haar aan wil rijden.

Paula loopt naar haar Volkswagen Polo. José rijdt een rode BMW Cabrio. Een jaloersmakende auto, waarvan Paula zich afvraagt hoe een jonge vrouw als José die kan betalen.

José rijdt met hoge snelheid het parkeerterrein van de sportschool af. Paula volgt haar met moeite. Onderwijl twijfelt ze aan een toekomst met José. Ze is zeventien jaar jonger. Mooi en aantrekkelijk. Dat ze voor haar kiest streelt haar ego. Maar is dat genoeg? Ze wil niet voor een tweede keer worden teleurgesteld.

3

Jillian slaagt er eindelijk in de vlieg te doden die al de hele ochtend rond haar monitor zwermde. Telkens landde het beest na een mislukte poging het dood te slaan weer op het scherm. Alsof het dier een spelletje met haar speelde. Met een mengeling van schuld en triomf schuift ze de dode vlieg met een tissue van haar bureau, waar het met een zacht plofje in de prullenbak belandt. ‘Eigen schuld’, mompelt ze zonder overtuiging. ‘Had je maar niet zo irritant rond mijn scherm moeten blijven hangen.’

Ze gaat door met haar werk. Twee gewapende roofovervallen in nauwelijks een maand tijd houdt het korps al een tijdje bezig. Bij de laatste roof, nu drie weken geleden, raakte een juwelier gewond. De man had zich verzet. Een verzet dat hem zijn leven had kunnen kosten. Een getuige had de overval gemeld. Het was een zestigjarige vrouw. Ze zou de overvaller hebben zien weggrijden op een scooter. Ze had geen bruikbaar signalement kunnen geven, maar vermoedde dat de overvaller tijdens de vlucht iets was verloren dat op een telefoon leek. Naspelingen hadden echter niets opgeleverd. Een oproep in de regionale kranten of er mogelijk iemand een dergelijke vondst had gedaan, evenmin. Dit kan betekenen dat de vrouw zich had vergist, of dat degene die de telefoon had gevonden geen regionale kranten leest.

Jillian schrikt op uit haar overpeinzingen door een kloep op de deur. Een ogenblik later staat Paula, haar collega, in de deuropening. Voor de zoveelste keer heeft ze haar haar in een andere kleur laten verven. Was het vorige week nog gitzwart, nu is het donkerrood. Jillian vindt het niet mooi, maar houdt daar wijselijk haar mond over.

‘Ik kwam Diederik zojuist op de gang tegen’, zegt Paula. ‘Hij vroeg of we naar zijn kamer willen komen.’

Jillian schuift het toetsenbord van zich af en staat op. ‘Heeft hij ook verteld waarom?’

‘Dat niet. Maar hij klonk wel of het dringend is.’

Jillian volgt Paula de kamer uit en vraagt zich ondertussen af of Diederik nieuws te melden heeft in verband met de roofovervallen.

Op de gang vraagt Paula naar Jillians mening over haar nieuwe haarkleur.

‘Wil je dat echt weten?’

Paula trekt een gezicht en zegt: ‘Laat maar zitten. Je blik zegt al genoeg.’

‘Het gaat er toch niet om wat ik ervan vind. Als jij....’

‘José zegt dat ze het geil vindt staan.’

Jillian staat stil en pakt Paula bij haar schouder. ‘José?’, roept ze uit. ‘Bedoel je...?’

Paula knikt: ‘Sinds drie weken.’

‘Vertel!!’

‘Later’, zegt Paula geheimzinnig glimlachend. ‘We gaan nu eerst horen wat Diederik ons te vertellen heeft.’

‘Ik heb jullie laten komen in verband met een vermissingszaak’, zegt Diederik, zodra Paula en Jillian aan de ronde spreektafel hebben plaatsgenomen.

‘Betekent deze zaak dat we van de berovingzaken worden afgehaald?’ vraagt Jillian protesterend.

‘Daar is geen sprake van’, bezweert Diederik. ‘Dit moet er alleen even tussendoor.’

Jillian hoort zijn spijt. Het is niet zijn keuze, beseft ze. Het is een keuze die hem van bovenaf is opgelegd.

‘Deze zaak heeft nu even mijn prioriteit. De vermissing is tien dagen geleden al aangegeven, maar er is nog niets mee gedaan.’

‘Wat houdt de vermissing in?’, vraagt Jillian haar stoel wat verder onder de tafel schuivend.

‘Het komt erop neer dat een man van zesentwintig jaar sinds twee weken spoorloos is’, zegt Diederik. ‘In ieder geval is het twee weken geleden dat er voor het laatst iets van hem is gehoord. Hij is sinds die tijd ook niet op zijn werk verschenen.’

‘Wat is er tot nog toe mee gedaan?’

Diederik bladert in een map die voor hem ligt. Jillian ziet een foto, op zijn kop, die vermoedelijk van de vermiste man is. Ondertussen antwoordt Diederik: ‘De gebruikelijke dingen. Zoals naar ziekenhuizen gebeld en bij luchthavens geïnformeerd.’

Paula vraagt door wie de vermissing is aangegeven.

‘Als eerste trok zijn werkgever aan de bel’, zegt Diederik. ‘Nadat de man zonder dat te laten weten twee dagen niet op zijn werk verscheen en zijn familie geen antwoord kon geven op de vraag waar hij zou kunnen zijn belde ze ons.’

‘Begrijp ik hieruit dat de man geen contact met zijn familie heeft?’

‘In ieder geval niet dagelijks. Pas drie dagen na het telefoontje van de werkgever deed een zus van de man aangifte op het bureau.’ Diederik werpt een blik in de opengeslagen map. ‘Haar naam is Simone’, vervolgt hij. ‘Simone de Waard. Ze is teleurgesteld over het feit dat er nog zo weinig energie in de zaak is gestoken.’

‘Zou ik ook zijn’, zegt Paula. ‘Hoewel ik natuurlijk geen broer heb.’

Diederik spreidt met een veelzeggend gebaar zijn armen in de lucht. ‘Ik begrijp het ongeduld van de vrouw,’ zegt hij, ‘maar zolang Den Haag de hand op de knip houdt blijft het voor ons schipperen met de tijd. Zo liggen de feiten nu eenmaal.’

Paula snuift verachtend en zegt: ‘Misschien wordt het een keer tijd om bij klachten over het functioneren van de politie het rechtstreekse nummer van Den Haag door te geven.’

Diederik wuift de suggestie van Paula met een geforceerd glimlachje weg. ‘Het gaat om de zesentwintigjarige Matthijs van Hout’, komt hij terzake. Hij draait de opengelagen map naar Jillian en Paula toe en toont ze de foto van de vermiste man.

Jillians eerste indruk is dat de man jonger lijkt dan zesentwintig jaar. Hij heeft een open, vriendelijk gezicht. Fijne gelaatstrekken en een lichte oogopslag.

‘De foto is van anderhalf jaar geleden’, zegt Diederik. ‘Er was geen recentere foto voorhanden.’

‘Je vertelde zojuist dat Matthijs’ zus aangifte heeft gedaan van vermissing’, zegt Jillian. ‘Mogen we daaruit opmaken dat hij geen relatie heeft?’

‘In ieder geval geen vaste relatie.’

‘Woont hij zelfstandig?’

‘Volgens zijn zus sinds ongeveer twee maanden.’

‘Zijn ouders weten ook niet....?’

‘Wat er uit het verhaal van Simone duidelijk is geworden is dat de vermiste man geen contact meer met zijn ouders heeft.’

‘Heeft ze ook verteld hoe dit komt?’

‘Nee. Ze wekte de indruk daarover niets kwijt te willen. Er is dan ook niet over doorgevraagd.’

Jillian trekt de opengeslagen map naar zich toe en leest dat Matthijs in het tot appartementencomplex omgebouwde gevangeniscomplex Oostereiland woont.

‘Ik neem aan dat we als eerste in gesprek met Simone de Waard gaan’, zegt Paula.

‘Sterker nog’, zegt Diederik. ‘Er is al een afspraak gemaakt. Morgenochtend om half twaalf worden jullie verwacht.’ Hij geeft Jillian de adresgegevens door en zegt te hopen dat dit weer een van de vermissingszaken zal blijken te zijn waarvan de vermiste zich niet bewust is vermist te zijn.

Buiten schijnt de zon door de hoge ramen van het klaslokaal. Jurriaan stopt zijn lesmateriaal in zijn tas en staat op om de ruimte te verlaten. De leerlingen waren onrustig geweest vanmiddag. Hij had hun aandacht niet kunnen vasthouden. Iets dat hem normaal nauwelijks moeite kost. De passie ontbrak. Ze moeten dat feilloos hebben aangevoeld.

Eenmaal buiten pakt hij zijn mobiel en kijkt voor de zoveelste keer bij gemiste oproepen. Teleurgesteld staart hij naar het display. Hij begrijpt er niets van. Heeft hij zich dan zo in Matthijs vergist?

‘Waar ga je naar toe, Jur?’

Jurriaan kijkt verschrikt op van zijn mobiel.

‘Ik meen me te herinneren dat je vanmorgen met de fiets bent gekomen’, zegt Peter Wessels. Jurriaan kijkt zijn collega verward aan. Hij staat met zijn fietssleutel in zijn hand op het parkeerterrein naast het schoolgebouw. ‘Shit’, zegt hij moeilijk lachend.

Wessels stapt in zijn Volkswagen Passaat, opent het portierraampje en kijkt Jurriaan grijnzend aan. ‘Hebben we allemaal wel eens’, zegt hij quasimedelevend. ‘Hoort bij ons vak.’

Jurriaan staart zijn wegrijdende collega na en steekt aarzelend zijn hand op. Met stevige passen loopt hij terug naar de fietsenstalling. Terwijl hij zijn fiets van het slot haalt neemt hij zich voor om de rest van de dag zijn telefoon niet meer te checken. Misschien moet hij gewoon accepteren dat zijn intuïtie hem in de steek heeft gelaten. Hoewel Matthijs bij hun afscheid toch duidelijk had gezegd dat hij hoopte snel weer wat van hem te horen.

Het zal moeder ook verbazen. Matthijs kletste tegen haar aan alsof hij haar al jaren kende. Ze had een goede indruk van hem gekregen. Hij had haar geholpen met koken. Had de uien gesneden, waarbij het mes lelijk in zijn vinger was terechtgekomen. “Aardige man”, had moeder gezegd toen Matthijs even naar buiten was gegaan om een sigaret te roken. Hoewel ze dat wel een minpuntje had genoemd. Dat roken.

Het was die avond laat geworden. Na het eten hadden ze met elkaar de boel opgeruimd. Daarna had hij Matthijs meegenomen naar zijn kamer. Ze hadden eindeloos gekletst. Over de meest uiteenlopende zaken. Matthijs had een brede interesse. Was een liefhebber van klassieke muziek, en bleek evenals hij een fan van Mahler te zijn. Hij had zelfs aangeboden een cd van een pianoconcert met Yuja Wang voor hem te branden. Er was een klik geweest, verdomme.

Jurriaan stapt nijdig op zijn fiets. Er staat een stevige wind. Vanmorgen had hij de wind mee gehad. Maar nu heeft hij hem pal tegen en is het bovendien harder gaan waaien. Met krachtige slagen trapt hij de pedalen rond. De gedachte aan Matthijs wil maar niet wijken. Verbeten probeert hij erachter te komen waar het mis kon zijn gegaan. Waarom Matthijs van gedachten kon zijn veranderd.

Hij denkt terug aan het moment dat ze afscheid namen. De korte aarzeling nadat hij met de rug van zijn hand zijn wang had beroerd. Zou Matthijs hem dat kwalijk hebben genomen?

Maar hij had geen weerstand geboden. Sterker nog, hij beantwoordde het gebaar met een glimlach. Een aanmoediging? Was dat het? Had hij door moeten zetten? Had hij Matthijs teleurgesteld?

Jurriaan knijpt plotseling hard in de remmen. Het “Hé, idioot!!” van een achter hem rijdende fietser negerend checkt hij ondanks zijn eerdere voornemen nogmaals tevergeefs zijn berichten. Nijdig wil hij het toestel weer terug in de binnenzak van zijn jack stoppen, maar doet dat zo ongecontroleerd dat het toestel op de weg klettert, waar het een ogenblik later door een voorbijrijdende scooter wordt overreden.

‘Wie is José?’

Paula kijkt haar collega lachend aan. ‘Nieuwsgierig zeker?’, vraagt ze plagend. Jillian rijdt het parkeerterrein af en wacht ongeduldig op antwoord.

‘Ga hier maar naar links’, maant Paula Jillians vraag negerend.

‘Waar moeten we zijn?’

‘Schoener’, zegt Paula terwijl ze het briefje van Diederik raadpleegt. ‘Simone de Waard woont hier niet ver vandaan. Je kunt het beste binnendoor rijden.’

Jillian geeft richting aan.

‘Ik ken José van de sportschool’, beantwoordt Paula eindelijk Jillians vraag.

‘Wie versierde wie?’

‘José nam het initiatief. Ik hield eerst nog wat afstand. Wilde de tijd nemen om de breuk met Marit een plek te geven. José voelde dat feilloos aan. Ze gaf me alle tijd en ruimte haar toe te laten in mijn leven. Maar nu is het oké. We zijn dolgelukkig met elkaar.’ Paula toont een brede lach. Alsof ze daarmee haar geluk wil onderstrepen.

Simone de Waard blijkt niet ver van het bureau te wonen. Haar huis is het middelste van een blok dat bestaat uit vijf woningen. Bij het zien van de grauwe, eentonige nieuwbouwwijk, beseft Jillian weer eens hoe gelukkig ze zich kan prijzen met de twee jaar geleden aangekochte boerderij.

De voortuin van de familie De Waard ziet er in tegenstelling tot de naastgelegen tuinen verzorgd uit. Paula en Jillian lopen naar de voordeur, waar Jillian aanbelt.

De vrouw die de voordeur opent, kijkt hen niet bepaald uitnodigend aan.

Jillian stelt zich voor en toont haar politiepas. ‘Bent u mevrouw Simone de Waard?’, vraagt ze.

De vrouw knikt stuurs. ‘Zijn jullie daar eindelijk?’, vraagt ze weinig enthousiast.

Jillian zet al haar diplomatieke talent in om de vrouw beter te stemmen en antwoordt verontschuldigend: ‘Wij zouden dit ook liever eerder hebben aangepakt, maar we hebben helaas te maken met prioriteiten. Ik neem tenminste aan dat u hebt gehoord of gelezen over de gewelddadige roofovervallen van de afgelopen maand.’

De vrouw kijkt beurtelings van Paula naar Jillian, alsof ze de tijd wil nemen het excuus van Jillian te accepteren. ‘Ik heb daarover gelezen’, zegt ze uiteindelijk.

Jillian schat Simone rond de veertig jaar. Maar mogelijk dat het grijzende haar en de ouderwetse manier van kleden haar ouder maakt dan ze in werkelijkheid is, denkt ze erachteraan. ‘Maar goed’, zegt ze optimistisch. ‘Nu zijn we er.’

Simone vraagt Jillian en Paula binnen en biedt ze een stoel aan. Zelf neemt ze plaats op een rode veloursbank bij het voorraam. ‘Ik begrijp best dat jullie geen ijzer met handen kunnen breken,’ zegt ze vergevend, ‘maar Matthijs is nu eenmaal mijn lievelingsbroer. Ik heb een zwak voor hem. Ik houd van hem.’

‘Het is ons duidelijk’, wordt Jillian zakelijk. ‘Vertelt u maar vanaf welk moment u zich ongerust begon te maken.’

‘Het is nu ruim twee weken geleden dat ik Matthijs voor het laatst heb gesproken’, begint Simone zuchtend. ‘Dat was op een donderdag. Ik had hem uitgenodigd bij ons te komen eten. Hij had beloofd te komen, maar belde op het laatste moment af. We maakten toen een afspraak voor de week daarop, maar hij is nooit komen opdagen.’

Jillian wacht tot Paula Simones woorden op haar blocnote heeft samengevat en vraagt dan of Matthijs ook heeft gezegd waarom hij zijn eerdere afspraak niet kon nakomen.

‘Matthijs vertelde me bij een vriend te gaan eten’, verklaart Simone. ‘Ik denk dat hij er te laat achter kwam dat hij een dubbele afspraak had gemaakt.’

‘Weet u wie die vriend is?’

Simone schudt haar hoofd. ‘Nee’, antwoordt ze. ‘Ik heb geen idee.’

‘U weet wel dat hij bij een vriend is gaan eten, maar niet wie die vriend is?’, vraagt Jillian nadrukkelijk.

Simone knikt. ‘Ik snap dat dit vreemd op jullie overkomt. Maar Matthijs is nogal impulsief in het aangaan van vriendschappen. Ik houd er dan ook rekening mee dat hij die vriend kort tevoren had ontmoet.’

‘Maar in dat geval is er toch geen sprake van een dubbele afspraak’, merkt Paula op.

Simone spreidt haar armen in een verontschuldigend gebaar. ‘Misschien is het beter als ik jullie wat meer over Matthijs vertel’, zegt ze.

‘Als U denkt dat ons dat meer duidelijkheid geeft moet u dat zeker doen’, moedigt Jillian aan.

‘Matthijs is de jongste van het gezin waarin ik ben opgegroeid’, legt Simone uit. ‘Hij is zoals ze dat noemen een nakomertje. Ik heb nog twee oudere broers. Een tweeling. Robert en Peter. Zij hebben beiden een verstandelijke beperking en werken in het bedrijf van mijn vader. Evenals mijn man overigens. Loonbedrijf Van Hout. Misschien hebben jullie daar wel eens van gehoord?’

Paula beweert het bedrijf wel te kennen, maar Jillian zegt dat de firmanaam haar niet bekend voorkomt. ‘Maar ik woon nog niet zolang in West-Friesland’, voert ze als excuus aan.

‘Doet er ook niet toe’, zegt Simone. ‘Wat ik probeer duidelijk te maken is dat

Matthijs anders is dan andere mannen. Hij is nogal gevoelig. Ik weet niet goed hoe ik dat moet zeggen. Hij is...'

'Probeer het kort te houden, mevrouw De Waard', grijpt Jillian in. 'Waarin onderscheidt Matthijs zich van andere mannen en waarom is het zo belangrijk dat wij dat moeten weten?'

Simone haalt diep adem. 'Matthijs valt op mannen', zegt ze uiteindelijk. 'Als ik dus zeg dat Matthijs nogal impulsief is in het aangaan van vriendschappen, bedoel ik eigenlijk te zeggen dat het om een impulsieve verliefdheid kan zijn gegaan.'

Jillian onderdrukt een glimlach. Als ze erop zou mogen gokken, bevindt Matthijs zich nu ergens waar hij zich voorlopig kan onttrekken aan de overbezorgdheid van zijn zus. Al of niet met zijn geliefde.

'Hebt u nadat hij voor de tweede keer niet is komen opdagen nog geprobeerd contact met hem te krijgen?'

Simone knikt heftig. 'Meerdere keren zelfs. Dat is juist wat me zo ongerust maakt. Matthijs neemt zijn telefoon niet op, beantwoordt geen e-mail en is thuis ook niet te bereiken.'

'U bent bij zijn huis geweest?'

Simone knikt. 'Ik heb zijn sleutel. Ik werk één keer in de week zijn appartement door.'

'En u had niet de indruk dat hij in de dagen dat hij niets van zich liet horen in huis is geweest?'

'Ik weet bijna zeker van niet. Zijn bed was onbeslapen.'

'Wat weet u van zijn privéleven? Ik bedoel zaken als zijn favoriete uitgaansgelegenheden. Zijn vrienden. Of hij wellicht lid is van een bepaalde club. Dat soort dingen.'

Simone moet daar even over nadenken, maar schudt dan haar hoofd. 'Als Matthijs het over zijn vrienden heeft noemt hij ze bij hun voornaam, daar schieten jullie dus weinig mee op. Hij had het wel veelvuldig over een collega van hem. Zijn naam is Govert. Met hem ging hij wel eens op stap.'

'Govert?'

Simone knikt. 'Ja', zegt ze. 'Van hem weet ik ook geen achternaam, maar ik denk niet dat er twee mannen met zo'n voornaam bij hetzelfde bedrijf werken.'

Dat lijkt mij ook niet, denkt Jillian. Ze ziet Paula de naam noteren en vraagt zich ondertussen af of de bezorgdheid van Simone onder hysterie valt of dat ze haar toch serieus moet nemen. Ze neigt nog steeds naar het eerste.

'Wat is de naam van het bedrijf waar uw broer werkt?', vraagt Paula.

'Matthijs is architect', zegt Simone niet zonder trots. 'Hij werkt bij

Architectenbureau Kruger en Koning.’

‘Weet u ook een adres?’

‘Kruger en Koning is gevestigd op het bedrijventerrein in Zwaag, maar ik weet niet precies waar.’

‘Geeft niet’, zegt Paula. ‘Dat zoeken we wel uit.’ Ze kijkt op haar horloge. Ze heeft het warm. Het zou haar niet ongelegen komen als Simone iets te drinken zou aanbieden. Maar vooralsnog lijkt ze dat niet van plan.

‘Ik neem aan dat u ook uw ouders hebt laten weten dat u bezorgd bent’, vraagt Jillian verder.

Simone wendt haar hoofd af en kijkt zwijgend naar buiten. Jillian vermoedt dat ze met haar vraag een gevoelige snaar heeft geraakt.

‘Mevrouw de Waard?’

‘Ik heb u wel gehoord’, antwoordt Simone bijna fluisterend. ‘Maar ik vind dit moeilijk.’ Ze wendt haar hoofd van het raam en kijkt Jillian aan. ‘M’n ouders hebben met Matthijs gebroken’, zegt ze uiteindelijk.

Na een korte stilte vraagt Jillian: ‘Waarom?’

‘Ze hebben niet kunnen accepteren dat Matthijs homoseksueel is’, zegt Simone moeilijk. ‘Mijn vader heeft hem de deur gewezen.’

Paula smijt met kracht het portier dicht. ‘Dit is toch niet te geloven’, zegt ze hard. ‘Je eigen kind het huis uitzetten omdat hij homo is. Hoe bedenk je het!!’

Jillian klikt haar gordel vast en kijkt naar het verhitte gezicht van haar collega. ‘Laten we nog niet te hard van stapel lopen’, zegt ze kalm. ‘We hebben tot nog toe alleen het woord van Simone.’

‘Twijfel jij dan aan haar verhaal?’

‘Dat zeg ik niet, maar er kan ook meer spelen. Ik bedoel meer dan alleen het feit dat Matthijs op mannen valt.’

‘Zoals?’

Jillian start de motor en kijkt in haar buitenspiegel. ‘Ik weet niet of het jou is opgevallen,’ zegt ze terwijl ze wegrijdt, ‘maar heb jij in de kamer een televisie zien staan?’

Paula kijkt Jillian bevreemd aan. ‘Het is me niet opgevallen, nee. Maar waarom vraag je dat?’

‘En Simones kleding? Wat vind je daarvan?’

‘Erg degelijk. Maar Simone lijkt me sowieso een degelijk type.’

‘Kuis.’

‘Kuis? Hoezo kuis?’

‘Nee, laat maar.’

‘Kom op, Jil. Wat bedoel je nou te zeggen?’

‘Dat het besluit Matthijs de deur te wijzen ook kan zijn ingegeven door de een of andere geloofsovertuiging. Er zijn namelijk nog steeds religies die homoseksualiteit veroordelen.’

‘En dan is het ineens minder erg?’, vraagt Paula opstandig.

Jillian schudt haar hoofd. ‘Niet minder erg’, zegt ze. ‘Maar wel beter te verklaren.’

Jillian parkeert de auto voor het kantoor van architectenbureau Kruger en Koning. Het uit glas en beton bestaande bouwwerk kenmerkt zich door de royaal overstekende dakvlakken, die met mossen en vetplantjes zijn bedekt. De namen van de architecten staan links en rechts van de entree verticaal in betonnen kolommen gebeiteld.

Als ze zijn uitgestapt, melden Jillian en Paula zich bij de receptie en tonen hun pas. ‘We hebben geen afspraak gemaakt,’ excuseert Jillian zich, ‘maar is het mogelijk dat wij de heer Kruger of de heer Koning kunnen spreken?’

De receptioniste glimlacht. ‘Jullie bedoelen mevrouw Kruger of de heer Koning.’

‘Oh, ja sorry, wij wisten niet...’

‘Geeft niet’, zegt ze. ‘Dat gebeurt wel meer. Waar gaat het over?’

‘Matthijs van Hout, wij willen...’

De receptioniste veert overeind. ‘Matthijs!’, zegt ze met overslaande stem. ‘Is er... is er nieuws over hem? Is hij...?’

‘Nee’, zegt Jillian snel. ‘Er is geen nieuws. Wij hebben de zaak in onderzoek en willen een gesprek met een van Matthijs’ werkgevers.’

De vrouw kijkt teleurgesteld. ‘Dat wordt niet eerder dan vanmiddag’, zegt ze na een vluchtige blik op haar computerscherm. ‘Mevrouw Kruger zit in een bouwvergadering en de heer Koning is op dit moment in Antwerpen.’

‘Kunt u mevrouw Kruger dan vragen of het haar gelegen komt dat wij haar vanmiddag om, zeg maar, half twee spreken?’

De receptioniste maakt een notitie. ‘Ik denk dat dat wel gaat lukken. Mevrouw Kruger maakt zich ook zorgen over Matthijs. Wij allemaal trouwens.’

‘Govert ook?’, vraagt Paula.

‘Ja, allicht. Misschien hij wel het meest.’

‘Waarom denkt u dat?’

‘Govert en Matthijs zijn meer dan alleen collega’s. Ze kunnen goed met elkaar opschieten. Ze gaan ook buiten werktijd met elkaar om.’

‘Is Govert wel aanwezig?’

De vrouw knikt. ‘Hij zit boven’, zegt ze. ‘Willen jullie hem spreken?’

‘Als dat kan, graag’, zegt Jillian.

Govert van Oostrum is een boom van een kerel. Jillian schat dat hij rond de twee meter is. Hij is hoogblond en heeft een rossige snor waarvan de uiteinden omhoog krullen. Terwijl hij een stapel papierwerk van een stoel pakt, vraagt hij Paula en Jillian plaats te nemen voor zijn bureau waarop twee computerschermen staan. Achter in de kamer bevinden zich twee tekenborden, waarop maagdelijk witte vellen tekenpapier zijn bevestigd.

‘Wordt nauwelijks meer mee gewerkt’, zegt Govert, alsof hij Jillians belangstellende blik heeft opgemerkt. ‘De computer heeft het ambachtelijke tekenen overgenomen.’

Jillian ziet zijn spijt. ‘Vindt u dat jammer?’

‘Niet alleen jammer’, zegt Govert. ‘Ambachtelijk tekenen is mooi, maar tijdrovend. Tijd die we nu kunnen inzetten voor het creatieve denkwerk.’

‘Met “we” bedoelt u Matthijs en uzelf?’

Govert knikt. ‘Eerlijk gezegd is Matthijs het creatieve brein en ben ik meer verantwoordelijk voor de technische haalbaarheid van zijn creaties.’

‘Een mooie combinatie.’

‘Het werkt perfect’, beaamt Govert. ‘Ik mis hem dan ook.’

‘Alleen daarom?’

‘Nee’, zegt hij beslist. ‘Als mens mis ik hem ook. Matthijs en ik kunnen goed met elkaar door één deur. Buiten het werk zien we elkaar ook wel eens.’

‘Wel eens?’

‘Dat wisselt. Soms twee keer in de maand. Soms twee maanden niet. Daar zit geen vast patroon in.’

‘Wanneer is de laatste keer geweest?’

Govert moet daarover nadenken. ‘Twee maanden geleden’, antwoordt hij ten slotte. ‘Op een vrijdagavond. We zijn toen naar het filmhuis op het Oostereiland gegaan en hebben na de film nog wat gedronken.’

‘Valt u ook op mannen?’, komt Paula tussenbeiden.

Geschrokken kijkt Jillian haar aan, maar Govert laat een bulderende lach horen. ‘Ik mag dat wel’, zegt hij ten slotte, nog nagrinnikend. ‘Dat directe. Nee. Ik val niet op mannen, maar dat belet mij niet om Matthijs tot mijn vrienden te rekenen.’

‘Deden jullie dat wel meer, op vrijdagavond naar het filmhuis?’

‘Te weinig naar Matthijs’ zin. Maar hij vergeet wel eens dat ik ook een gezin

heb.'

Govert lijkt Jillian een sympathieke man. Open en spontaan. 'Hebt u een idee wat er met Matthijs kan zijn gebeurd?' vraagt ze op de man af. 'Ik neem tenminste aan dat u over zijn plotselinge verdwijning hebt nagedacht.'

'Ik heb me daar inderdaad suf over gepiekerd, maar heb werkelijk geen idee.'

'Maakt u zich zorgen?'

Goverts open gezicht lijkt zich te sluiten. 'Het duurt me te lang', zegt hij bedrukt. 'Het is niets voor Matthijs om zonder iets van zich te laten horen zo lang weg te blijven.'

'U vertrouwt het niet. Is dat wat u ons duidelijk probeert te maken?'

'Laat ik het zo zeggen: ik zal blij zijn als hij weer voor me staat. Je hoort zulke rare dingen.'

Jillian ziet aan de fronsende blik van de architect dat het hem ernst is. 'Kent u vrienden van Mathijs?', vraagt ze verder. 'Ik bedoel vrienden met wie hij omgaat en die ons mogelijk iets kunnen vertellen?'

'Ik heb wat vrienden gepolst', antwoordt Govert. 'Een van hen wist te vertellen dat hij Matthijs op een donderdagmiddag op de Roode Steen heeft zien lopen.'

'Was dat de donderdag vóór zijn vermissing?'

'In ieder geval verscheen hij de maandag daarna niet op zijn werk.'

'En de vrijdag?'

'Matthijs werkt vier dagen. Hij is vrijdags altijd vrij.'

'En uw vriend weet zeker dat het Matthijs was die hij heeft gezien?'

'Ja. Peter was daar heel stellig in. Hij heeft Matthijs in de richting van het terras van "d'Oude Waegh" zien lopen.'

Paula informeert naar de naam en het telefoonnummer van de vriend en maakt daar een notitie van. 'Heeft uw vriend misschien ook nog gezien of Matthijs op het terras is gaan zitten?', vraagt ze vervolgens.

Govert schudt z'n hoofd. 'Daar heb ik hem ook naar gevraagd, maar Peter wist zich dat niet te herinneren. Zelf dacht hij van niet. Het was die middag een stralende dag. De terrassen zaten overvol.'

Na de lunch keren Jillian en Paula terug naar het architectenbureau. De receptioniste vertelt dat mevrouw Kruger zojuist is gearriveerd. 'Ik neem tenminste aan dat jullie haar nog willen spreken?'

Vervolgens kondigt ze na Jillians bevestigend knikje met een telefoontje hun bezoek aan.

Een ogenblik later verschijnt bij de balie een vrouw van rond de vijftig, die zich

voorstelt als Natasja Kruger. Ze vraagt Jillian en Paula mee te komen.

Na een tweetal deuren te hebben geopend, belanden ze in een kille, zakelijke ruimte, gedomineerd door wit gestucte wanden en zwart kantoormeubilair.

‘Neem plaats’, zegt Natasja vriendelijk. Ze heeft een lage melodieuze stem. ‘Ik ben blij dat de familie eindelijk aan de bel heeft getrokken’, zegt ze terwijl ze gaat zitten. ‘Wat weten jullie inmiddels?’ Blijkbaar is het Natasja’s gewoonte snel tot de kern van de zaak te willen doordringen.

‘Nog niet genoeg’, beantwoordt Jillian haar vraag. ‘We zijn hier dan ook om ons wat te verdiepen in de mens achter Matthijs van Hout.’

‘Bedoelt u dat u op zoek bent naar de reden van Matthijs’ besluit om voorlopig van het toneel te verdwijnen?’

‘U mag gerust van ons weten dat we met die mogelijkheid rekening houden. Het is tenslotte niet ongewoon bij vermissingszaken dat de vermisten uit onvrede met hun omgeving besluiten even uit het zicht te verdwijnen.’

Natasja kijkt peinzend voor zich uit. ‘Ik denk niet dat dat voor Matthijs opgaat’, zegt ze. ‘Als ik ooit een open boek als mens heb meegemaakt is hij het wel. Mocht hem iets dwars hebben gezeten, zou hij mij dat hebben verteld.’

‘Dan weet u ongetwijfeld ook dat zijn vader hem vanwege zijn geaardheid de deur heeft gewezen.’

‘Dat heeft Matthijs mij inderdaad verteld’, beaamt Natasja zuchtend. ‘Voorzover zijn huilen hem dat tenminste toestond. Die jongen was ontroostbaar.’

‘Maar het lijkt u niet waarschijnlijk dat hij daardoor het besluit nam zichzelf onvindbaar te maken?’

‘Ik wil niet beweren alle wijsheid in pacht te hebben. Maar het zal me hogelijk verbazen wanneer hij dat wel heeft gedaan. Matthijs zit zo niet in elkaar. Hij is een extraverte man. Soms wel eens bij het overdreven af. Maar zo is Matthijs. Open, eerlijk en recht door zee. Bovendien is het al meer dan twee maanden geleden dat hij brak met zijn ouders. Mijn indruk was juist dat hij de ergste pijn had verwerkt.’

Jillian knikt begrijpend. ‘Nadat Matthijs niet op zijn werk was verschenen informeerde u bij zijn familie. Wanneer was dat precies?’

‘Dat is nu twee weken geleden. Nadat hij maandag zonder bericht niet kwam opdagen - wat sowieso Matthijs’ stijl niet is - heb ik hem in de loop van de ochtend geprobeerd te bellen, maar er werd niet opgenomen. Toen hij de volgende dag ook niet verscheen heb ik naar z’n ouders gebeld.’

‘Hoe reageerden die?’

‘Eerlijk gezegd nogal onverschillig. Ik kreeg Matthijs’ vader aan de telefoon. Hij wist me niet te vertellen waar zijn zoon zou kunnen zijn en voegde daaraan toe, dat

het niet zijn probleem is als mijn medewerkers niet op het werk verschijnen.

Formeel heeft hij daar natuurlijk gelijk in, maar ik vond het een nogal botte reactie.'

Jillian is dat met Natasja eens, maar houdt dat voor zich. 'We hebben eerder met een van uw medewerkers gesproken,' verandert ze van onderwerp, 'met Govert. Hij maakt zich zorgen over het welzijn van Matthijs. Deelt u die zorg?'

'Ja natuurlijk', antwoordt Natasja verontwaardigd. 'Ik heb Matthijs zojuist geschetst als open en eerlijk. Ik vind dat prachtige eigenschappen. Maar ik ben me er ook van bewust dat zulke mensen er te snel op rekenen dat anderen dat ook zijn. Dat iedereen maar blind te vertrouwen is.'

'U bedoelt te zeggen dat zijn goedgelovigheid hem in de problemen kan hebben gebracht.'

'Of erger', zegt Natasja. 'Maar daar wil ik liever niet aan denken.'

In een poging haar zorg weg te nemen zegt Jillian: 'Ik denk ook dat het nog te vroeg is voor dat soort gedachten, mevrouw Kruger. U moest eens weten...'

'Kom op, inspecteur', valt Natasja uit. 'Ik ben geen kind meer. Ik lees ook kranten. Mensen worden tegenwoordig om niets vermoord. Om niets!'

6

Nadat Bart de krant heeft dichtgeslagen, vertelt Simone hem over het bezoek van de politie. ‘Het waren twee vrouwen’, zegt ze. ‘Ze zijn hier twintig minuten geweest. Ik heb nu wel de indruk dat er wat met Matthijs’ vermissing wordt gedaan.’

‘Wat heb je ze verteld?’, vraagt Bart.

‘Gewoon, dat ik me zorgen maak. Dat ik vind dat het nu tijd wordt dat ze werk gaan maken van zijn vermissing.’

‘Twintig minuten zei je?’

Simone knikt. ‘Ze wilden natuurlijk van alles weten.’

‘Zoals?’

‘Bijvoorbeeld wie zijn vrienden zijn. Waar hij werkt. Of hij lid is van bepaalde verenigingen. Zijn favoriete uitgaansgelegenheden. Dat soort dingen.’

‘Heb je ze ook verteld.....?’

Simone slaat haar ogen neer. ‘Ik heb alles verteld dat kan helpen Matthijs weer te vinden.’

Bart vouwt zijn krant dicht en legt hem op tafel. ‘Je hebt dus ook verteld over zijn afwijking?’

‘Praat niet zo, Bart.’

‘Oké, je hebt ze dus ook verteld over zijn andere geaardheid.’

Simone ergert zich aan zijn spottende toon. ‘Ik heb ze inderdaad verteld dat Matthijs op mannen valt’, zegt ze opstandig.

‘Daar is toch niks mis mee?’

‘Nee, maar je vader zal je dat niet in dank afnemen.’

‘Vader hoeft dat toch niet te weten?’

‘Denk je dat?’

Simone schrikt. De toon van Bart is dreigend. ‘We hoeven hem toch niets te vertellen’, zegt ze samenzweerderig. ‘Dit kan toch tussen ons blijven.’

‘Dat denk ik niet. De politie gaat ook bij je ouders langs. Je vader zal van die politie vrouwen te horen krijgen wat ze van jou vernamen. Weet je wat dat betekent?’

Simone staart naar het stof op de grijze plavuizen. Ze had zich voorgenomen die dag de vloer te zuigen, maar kon zich daartoe niet zetten. ‘Ik denk niet dat het zo’n vaart zal lopen’, zegt ze zacht. ‘Misschien is Matthijs.....’

‘Houd je zelf niet voor de gek, Simone’, onderbreekt Bart fel. ‘Tussen je vader en Matthijs komt het nooit meer goed. Dat weet je net zo goed als ik. Ik wil trouwens dat ook jij de keuze van je vader respecteert. Vergeet Matthijs. Hij is jouw steun niet

waard. Heb je dat begrepen?’

Simone kijkt ontredderd. Bart heeft de kant gekozen van vader, beseft ze. Ze begrijpt dat ze te ver is gegaan en voelt spijt. Ze had nooit tegenover de politie uit de school moeten klappen. Vader zal haar kwalijk nemen dat ze heeft verteld dat hij Matthijs de deur heeft gewezen.

Wat er zich binnen de familie afspeelt, had binnenskamers moeten blijven.